

[Tinning]

ke mig at få at vide, hvad sigtet med sultecirkulæret var, også hvordan socialdemokratiet opfatter det. Indtil nu har de påstået, at sigtet alene var at harmonisere behandlingen af unge rundt omkring i landet. De har for længst indrømmet, at sultecirkulæret ikke fik den virkning. Til gengæld ville hr. Taanquist absolut ikke fortælle os, hvad konsekvensen af det så var. Andre mener, at sigtet med det var besparelser, og sigtet med at putte det ind i en bemyndigelse og på den måde sikre dets overlevelse, det skal også være at få besparelser.

Jeg går ud fra, at socialministeren som sædvanlig vil mene, at enhver nedskæring i de sociale ydelser som et helt klart sigte har at få folk til at påtage sig et stykke arbejde. Vi kender filosofien, at hvis man bare sørger for, at folk får lidt nok, så finder de et arbejde – altså hos socialministeren. Vi andre ved endnu ikke, hvor det er.

Når fru Aase Olesen siger: vi melder os blandt dem, der vil fastholde sigtet – hvad er det så for et sigte? Der er nemlig mange ting at vælge imellem, og jeg synes, det kunne være rart at vide, specielt fordi jeg ved, at det radikale venstre efter sigende hverken går ind for disse besparelser eller tror på, at folk kan komme i arbejde. Jeg ved det ikke, men det kan vi muligvis få opklaret.

I øvrigt drejer det sig ikke bare om, hvorvidt nu dette cirkulære var vejledende eller bindende, eller hvad det var, for det burde have været klart for enhver herinde og er klart for enhver, der går på første del af jurastudiet, at en cirkulæreskrivelse selvfølgelig er vejledende og ikke det fjerneste bindende. Det kan man slå op i enhver grundbog.

Det har hele tiden drejet sig om, hvorvidt der overhovedet var hjemmel i gældende lov til at udstede sultecirkulæret. Her var der først en jurist, som sagde: nej, det er der ikke. Så sagde SF og VS: nej, det er der ikke. Så siger den sociale ankestyrelse: nej, det er der ikke. Så siger socialministeren: jo, det er da klart, selvfølgelig er der det; når der nu er så meget uenighed, må vi hellere gøre et eller andet, nemlig lave en bemyndigelse, for så bliver det mig, der bestemmer, og ikke nogen andre, og så kommer der for alvor klarhed.

Det drejer sig altså om, at den tidligere socialminister, Bent Rold Andersen, både begik en klar ulovlighed ved at udstede den cirkulæreskrivelse og dermed også opfordre-

de socialrådgivere og andre, han godt ville have til at følge cirkulæreskrivelsen, til at begå ulovligheder.

Den nuværende socialminister begik i første omgang – man kan sige: i al stilfærdighed – den samme ulovlighed, fordi han bare sagde: jeg synes, det er en meget god cirkulæreskrivelse. Men da så ankestyrelsen krystallært sagde, så alle kunne forstå det – de, der ville – at med udsendelsen af denne cirkulæreskrivelse var der ikke noget nyt retsgrundlag for udmåling af kontanthjælp til unge, var det et udtryk for klar magtfordrejning, når socialministeren ikke skyndte sig at sige til kommunerne: alle de sager, hvor I har nedsat hjælpen alene med henvisning til sultecirkulærets fremkomst, bør I straks af jer selv begynde at genbehandle; for hvis ikke I gør det, kommer alle de unge, som har fået nedsat deres hjælp med henvisning til sultecirkulæret, og siger: nu vil vi også godt have vores penge, for der må været noget galt. Alle de unge vil insistere på det, og så risikerer vi – burde socialministeren have sagt – at vores ankesystem, som er voldsomt hårdt belastet og på mange måder ikke virker efter hensigten, bryder sammen, hvis kommunerne ikke vil udbetale disse penge. Derfor burde socialministeren med vanligt fremsyn have set, hvad der var under udvikling, og med det samme have sagt: det stopper vi; kommunerne må tage de sager op og give de unge deres penge; det gør man nu i Odense, og det synes jeg er fint nok, men vi ved jo også, at hvis ikke andre kommuner går i gang, går der kun nogle få måneder, før hele sriben af ankesager kommer strømmende, og så må en række andre kommuner også gå i gang.

(Kort bemærkning).

Agerschou (SF):

I forlængelse af noget, hr. Tinning sagde, vil jeg gerne spørge socialministeren direkte: vil ministeren bekræfte, at 9 måneders reglen, som vi fik vedtaget under meget langvarig debat i folketinget i efteråret, kunne være indført via en bekendtgørelse, hvis det foreliggende forslag havde været vedtaget på daværende tidspunkt?

(Kort bemærkning).

Askjær Jørgensen (FP):